

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. S.**
bytem X
zastoupen JUDr. Mario Hanákem, advokátem,
sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-15323-10/ČJ-2020-990131, ve věci služebního poměru

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 2. 10. 2020 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-15323-10/ČJ-2020-990131, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje ze dne 27. 3. 2020, č. j. KRPT – 291461-12/ČJ-2019-0700KR, uznávajícím žalobce vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky pokračujícího přestupku proti občanskému soužití, a ukládajícím mu kázeňský trest odnětí služební hodnosti.
2. Podle napadeného rozhodnutí žalobce po dobu přibližně dvou let se vzrůstající intenzitou sledoval (fyzicky i pomocí telefonu) svou manželku s podezřením, že je mu nevěrná. Rovněž si na ní vynucoval sexuální uspokojení bez ohledu na její nevělu či zdravotní stav a ponižoval ji vulgarismy. Svého nezletilého syna pak rovněž ponižoval vulgarismy a nadto fyzicky trestal údery sevřenou pěstí mimo jiné i do oblasti hlavy. Za tato jednání byl žalobce nejdříve trestně stíhán, následně bylo trestní stíhání zastaveno a věc postoupena coby možný přestupek. Za jednání naplňující znaky přestupku, které je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, byl pak žalobce potrestán trestem odnětí služební hodnosti.

Žaloba

3. Žalobce napadenému rozhodnutí vyčetl absenci souhlasu poškozených osob. Tento byl správními orgány získáván až v průběhu odvolacího řízení a nadto v případě poškozeného, nezletilého syna žalobce, od matky a nikoli od kolizního opatrovníka, jak tomuto mělo dle žalobce být. Matka poškozeného (sama poškozená žalobcovým jednáním – pozn. soudu) je totiž vůči žalobci v nepřátelském postavení. Postižení žalobce ztrátou zaměstnání pak není v zájmu nezletilých dětí, neboť by se to negativně odrazilo na určení výše vyživovací povinnosti k nim.
4. Druhý žalobní bod popsal žalobce v žalobě následujícími slovy: *Správní orgány oproti usnesení státního zástupce, kterým postoupil věc do přestupkového řízení podstatně rozšířily skutkovou větu. Převzaté skutkové věty byly psány pro podezření ze spáchání trestného činu (...) a vůbec je nelze v takto nezměněné podobě převzít do rozhodnutí o přestupku. (...) Správní orgán vymezil zcela nově skutkovou větu tak, že se dá pochybovat o zachování totožnosti skutku, což je podstatné pro uplatnění procesní obhajoby žalobce. Pokud tedy takto správní orgán postupoval, měl nejdříve oznámit, z čeho vlastně žalobce podezřívá a dát mu prostor k vyjádření, což neučinil.*
5. Třetí žalobní námitkou žalobce vyčetl správním orgánům, že v obsáhlé skutkové větě prakticky okopírovaly výpověď poškozené (manželky žalobce a matky poškozeného – pozn. soudu), přičemž nevzaly v potaz závěry znaleckého posudku o sklonech poškozené k agravaci, konfliktogennímu chování a přibarvování si prožitého. Za situace, kdy tu stála tvrzení proti tvrzení, bylo nutné hledat další důkazy. Správní orgány ale privilegovaly výpověď poškozené, jejích kamarádek a spolupracovnic a nepřihlédly k výpovědím zcela nestranným.

6. Čtvrtý žalobní bod mířil proti neadekvátnosti a nepřiměřenosti trestu, neboť žalobcovým jednáním v jeho rodině nemohla být jakkoli oslabena důvěra společnosti v Policii ČR. Sankcí propuštění má přitom být trestáno zejména jednání podle § 42 odst. 1 písm. d) z. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), tedy jednání kterým byl porušen služební slib tím, že se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Takového jednání se přitom žalobce nedopustil. Žalobci byl tak uložen trest, který zákon nepřipouští. Dále nebylo při ukládání trestu přihlédnuto k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Správní orgány rovněž nedefinovaly, jak měla být ohrožena pověst policie.
7. Poslední žalobní námitka směřovala proti nepředvídatelnosti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje. Trest uložený žalobci je nesrovnatelně přísnější než tresty uložené za jiné delikty jím řešené.

Vyjádření žalovaného

8. Žalobce předně odkázal na text napadeného rozhodnutí. K první žalobní námitce uvedl, s odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 z. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), byla-li spácháním přestupku postižena osoba mladší 18 let nebo byl-li přestupek důvodem vykázaní ze společného obydlí, zahájí správní orgán řízení nebo v již zahájeném řízení pokračuje bez souhlasu osoby přímo postižené spácháním přestupku. V případě jednání žalobce byly naplněny obě z možných výjimek. Souhlas zákonného zástupce poškozeného s vedením řízení byl pak vyžádán toliko z procesní opatrnosti.
9. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že tento obsahuje vzájemně si odporující tvrzení. Žalobce rovněž nikterak nekonkretizuje, proč by vymezení skutků nemohlo být totožné jako v trestním řízení, a neobjasňuje ani důvody svého přesvědčení, že byla porušena totožnost skutku, tj. neuvádí, v čem konkrétně služební funkcionář vybočil při vymezení předmětu kázeňského řízení či při formulaci výroku nalézacího rozhodnutí.
10. K třetí žalobní námitce žalovaný zdůraznil, že celkově bylo sdělení poškozené (jakož i poškozeného) znalkyní označeno za autentické vyličení prožité události, přičemž k jednání žalobce bylo kromě dalšího uvedeno, že má znaky psychického týrání, vykazuje sklony k agresivitě a tendenci ponížít druhou osobu. S ohledem na místo páchání deliktní činnosti jsou pak logicky zejména relevantní svědecké výpovědi osob, které po jistou dobu obývaly dům, v němž se žalobce dopouštěl deliktního jednání, a spolupracovníci poškozené.
11. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru není podmínkou uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, které žalobce

zmiňuje, pak nebylo u žalobce vůbec aplikováno. Žalobcova argumentace stran toho, že zákon zde nepřipouští uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, stejně jako námitka nezvažování kritérií popsaných v ustanovení § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru pak vůbec nereflektuje dikci ustanovení § 186 odst. 8 řečeného zákona, dle kterého za jednání v tomto ustanovení uvedená trest odnětí služební hodnosti uložen býti musí.

12. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že jsou mu z žalobcem vyjmenovaných případů známy podrobnosti pouze z případu D. M., který se dopustil dopravní nehody, po které se odmítl podrobit vyšetření, zda neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu, za což mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti a toto rozhodnutí následně obstálo v soudním přezkumu. Ani v této části žaloby se tak tvrzení žalobce nezakládají na pravdě.

Posouzení věci soudem

13. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 10. 8. 2020 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zjištění soudu ze správního spisu

14. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že usnesením z 18. 9. 2018 Generální inspekce bezpečnostních sborů bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze dvou zločinů týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ustanovení § 199 odst. 1 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Toto trestní stíhání bylo usnesením Krajského státního zastupitelství dne 26. 9. 2019 zastaveno a současně byla věc žalobce postoupena služebnímu funkcionáři Policie České republiky – Krajského ředitelství police Moravskoslezského kraje s kázeňskou pravomocí, neboť výsledky přípravného řízení ukazují, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být jiným příslušným orgánem posouzen jako přestupek. Dne 2. 1. 2020 bylo Krajským ředitelstvím police Moravskoslezského kraje zahájeno s žalobcem řízení ve věcech služebního poměru pro jednání, které má znaky pokračujícího přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve spojení s ustanovením § 7 o zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pro které byl žalobce následně rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství police Moravskoslezského kraje ve věcech kázeňských dne 27. 3. 2020 uznán vinným a byl mu podle § 51 odst. 1 písm. d) a § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
15. Žalobce navrhl provedení několika důkazů, které krajský soud neprováděl, protože pro vypořádání žalobních námitek není nutno skutkový stav jakkoliv doplňovat, nadto ani žalobcova tvrzení k svému posouzení nevyžadují dokazování.

K prvnímu žalobnímu bodu

16. Podle ustanovení § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního právního předpisu (zákona

o odpovědnosti za přestupky): „jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny, pokus, zánik odpovědnosti, určení povahy a závažnosti jednání, které má znaky přestupku, polehčující okolnosti, přitěžující okolnosti, ukládání kázeňských trestů za více jednání, podmíněné upuštění od uložení kázeňského trestu, upuštění od uložení kázeňského trestu, mimořádné snížení výměry kázeňského trestu pokuty, rozhodování o propadnutí věci, zákazu činnosti a upuštění od výkonu jeho zbytku, ukládání ochranného opatření zabrání věci, ukládání propadnutí náhradní hodnoty nebo zabrání náhradní hodnoty, posuzování, zda byla zmeškána lhůta k podání podnětu, společné řízení, odložení věci, zastavení řízení, přerušování řízení, nebo příkaz.“ A contrario se tedy dle zvláštního zákona mj. nepostupuje stran procesní podmínky spočívající v souhlasu poškozených s projednáním některých přestupků, jak tuto upravuje ustanovení § 79 odst. 1 a 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zákon o služebním poměru místo toho v ustanovení § 189 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví vlastní procesní podmínku vycházející ze staré právní úpravy přestupků, když stanoví, že: „za jednání, které má znaky přestupku ublížení na cti, ublížení na zdraví, úmyslného narušení občanského soužití nebo proti majetku, spáchané mezi osobami blízkými lze uložit kázeňský trest jen tehdy, jestliže podnět k zahájení řízení podala postižená osoba nebo její zákonný zástupce anebo opatrovník.“ Podmínku řízení zde tedy představuje podnět k jeho zahájení učiněný specifikovanou osobou a nikoli souhlas specifikované osoby, jako je tomu v řízení o přestupcích.

17. Tato odchylka se podává jak z prostého zákonného znění, tak z výkladu systematického, kdy první odstavec § 189 obsahuje taxativní výčet využití zákona o odpovědnosti za přestupky, do kterého zákonodárce, byla-li by to jeho vůle, mohl bez obtíží zahrnout rovněž podmínku souhlasu poškozeného. Zákonodárce tak však neučinil a rozhodl se pro úpravu speciální, obsaženou hned v následujícím odstavci. Krom výše uvedeného svědčí pro tento výklad rovněž názory doktrinní (srov. komentář k řečenému ustanovení v CHROBÁK, Jiří. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-539-2.). Dále pak zdejší soud považuje za podstatné v této souvislosti připomenout, že v řešené věci jde o správní trestání a je tedy třeba přihlížet k zásadám pro trestání obecně platným, jako je např. *nula poena sine lege scripta* a zákaz analogie stran podmínek ukládání trestů.
18. Veden těmito úvahami zdejší soud uzavírá, že správní orgány nepotřebovaly k projednání přestupku ani k uložení sankce odnětí služební hodnosti žalobci souhlas poškozených osob. Právě a jedině proti absenci souhlasu (a nikoli podnětu) pak žalobce v žalobě brojil. Žalobní bod tak není důvodný.

K druhému žalobnímu bodu

19. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
20. S odkazem na svrchu uvedenou doslovnou citaci argumentace obsažené v žalobě stran tohoto žalobního bodu soud shrnuje, že v jedné části žalobce mluví o podstatném

rozšíření skutkové věty správními orgány oproti usnesení státního zástupce, aby v další větě řekl, že tato byla převzata v nezměněné podobě, načež uvádí, že byla skutková věta vymezena zcela nově tak, že se dá pochybovat o zachování totožnosti skutku. Z takto vymezeného žalobního bodu není patrné, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a tudíž se nejedná o žalobní bod ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pro úplnost krajský soud dodává, že porovnáním skutkových vět soud zjistil, že totožnost skutku byla zachována.

K třetímu žalobnímu bodu

21. Třetí žalobní námitka se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy podle žalobce žalovaný upřednostnil výpověď poškozené a jejích kamarádek a spolupracovnic a nevzal v potaz závěry znaleckého posudku.
22. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu o tom, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání, neboť byl podložen jak svědeckými výpověďmi, tak dalšími důkazy. Konkrétně žalovaný porovnal výpovědi poškozené s výpověďmi dalších svědků, zejména svědkyň M. K. a J. L. Dále se zabýval výpověďmi manželů B. a K. S., přátel a spolupracovníků žalobce, a vyhodnotil je shodně s prvostupňovým orgánem jako nesvědčící ve prospěch žalobce tak, aby vyvrátili zjištěné skutečnosti. Závěr o protiprávní jednání žalobce podporují rovněž výpisy telefonních hovorů a výpisy GPS služebního vozidla užívaného žalobcem v době služby, ze kterého vyplynul výskyt tohoto vozidla v blízkosti místa pracoviště poškozené, což rovněž podporuje pravdivost výpovědi svědků a poškozené. Žalovaný se rovněž vypořádal se závěry znaleckého posudku týkající se jak poškozené, tak i žalobce. Při hodnocení znaleckého posudku osobnosti poškozené zdůraznil celkový závěr, že sdělení poškozené je možné považovat za autentické vyličení prožité události, když žalobcem zdůrazňovaná znalecká zjištění o sklonu poškozené mírně zveličovat prožité události, sklonu k agrese a konfliktogennímu chování, není možné vytrhávat z celého kontextu posudku.
23. Z uvedeného vyplývá, že ve správním řízení byla vyslechnuta celá řada svědků a provedeny důkazy znaleckými posudky. Hovoří-li tedy žalobce o povinnostech žalobce za situace tvrzení proti tvrzení, je třeba hned z kraje uvést, že o tuto situaci se zde nejedná. Žalovaný založil své rozhodnutí na řadě důkazů, ze kterých jednotlivě a zejména pak v jejich vzájemné souvislosti vyplývá bez důvodných pochybností, že žalobce spáchal to, z čeho je viněn.
24. Rovněž námitka, dle které správní orgány nevzaly v úvahu závěry znaleckého posudku stran poškozené, není důvodná. Správní orgány řešený posudek v úvahu vzaly, tento řádně vyhodnotily a zcela ve shodě s ním uzavřely, že je možné mít líčení události poškozenou za autentické.
25. Co se týče dalších provedených důkazů, zejména výpovědí spolupracovnic poškozených, soud konstatuje, že ani z postavení kamarádky, tím méně pak toliko spolupracovnice, nelze *a priori* usuzovat na nevěrohodnost výpovědi takové svědkyně. Pro jejich věrohodnost naopak hovoří, že se vzájemně potvrzují, doplňují a vytvářejí vnitřně bezrozporný obraz chování žalobce. Vysvětlení jejich upřednostnění

žalovaným založené na tom, že vzhledem k místu žalobcova jednání bylo vycházeno především z výpovědí svědků, kteří se v daném čase a místě v době tohoto jednání nacházeli, je naprosto logické a soud mu nemá co vytknout.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu

26. Podle ustanovení § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru: *„[k]ázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá (...) za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.“*
27. Z právě citovaného se podává, že bylo-li spácháno jednání, které má znaky přestupku (toto spáchání zde bylo prokázáno, k tomu viz výše) a toto jednání je zároveň v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka (mezi tyto požadavky patří i požadavek nedopouštět se závažných přestupků), pak se uloží trest odnětí služební hodnosti. Je tedy zřejmé, že při současném naplnění obou zmíněných znaků hypotézy řečeného ustanovení, nastupuje nevyhnutelně dispozice tohoto ustanovení a tou je uložení trestu. Řečené ustanovení pak hovoří toliko o jediném druhu trestu a to o trestu odnětí služební hodnosti.
28. Správní orgány se dle zjištění soudu ze správního spisu naplněním obou zmíněných znaků zabývaly a došly k závěru, že tyto naplněny byly. Tento svůj závěr řádně odůvodnily, ať už výslovně (zejména v případě správního orgánu prvního stupně) či odkazem na prvostupňové rozhodnutí u žalovaného. Za této situace tedy správní orgány nemohly činit jinak než uložit jediný zákonem pro tuto situaci předepsaný trest.
29. Vzhledem k právě uvedenému nebylo důvodu zabývat se vlivem žalobcova jednání na pověst policie, neboť zásah do ní není podmínkou uložení kázeňského trestu dle citovaného ustanovení.
30. Co se týče přihlížení k závažnosti přestupku, způsobu spáchání, následků atd., toto mělo své místo při úvahách, zda je spáchání přestupku v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nikoli *stricto sensu* při úvahách o trestu, neboť výše uvedené ustanovení diversifikaci trestu, jsou-li již naplněny podmínky jeho uložení, nepřipouští.
31. Správní orgány (výslovně orgán prvního stupně) pak řečené právě v rámci úvah o rozporu s požadavky kladenými na příslušníka řádně hodnotily, když došly k závěru, že: *„[o]d příslušníků Policie ČR je požadováno a očekáváno, že budou společnost chránit před protiprávním jednáním, nikoliv se jej sami dopouštět a to navíc v takovém rozsahu, intenzitě a dlouhodobosti. Každé protiprávní jednání příslušníků Policie ČR je tak veřejností velmi citlivě vnímáno. Pravomoci příslušníků Policie ČR, které jsou jim pro řádný výkon služby dány, musí být vyváženy smyslem pro povinnost dodržovat zákony, který v daném případě zcela absentoval.“*
32. Konečně k žalobcem uvedenému ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru soud konstatuje, že toto v řešené věci nebylo aplikováno. Aplikováno bylo ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru a to jako přímý a nevyhnutelný důsledek uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti (srov. ust.

§ 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru: „[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.“ Ani čtvrtý žalobní bod proto není důvodný.

K pátému žalobnímu bodu

33. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: „[ž]aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
34. Žalobce ke své poslední žalobní námitce směřující proti nepředvídatelnosti rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje uvedl jmenovitě několik případů příslušníků, jejichž delikty byly řečeným ředitelstvím řešeny. K žádnému z nich ale žalobce neuvedl ničeho podrobnějšího stran toho, v čem jiné rozhodnutí v tom kterém konkrétním případě vede k nepředvídatelnosti rozhodnutí v případě žalobce. Zejména absentuje tvrzení o shodnosti skutkových okolností v případě žalobce a případech zmíněných příslušníků, kdy jiné rozhodnutí za jiného skutkového stavu by již z podstaty věci nemohlo vést k nepředvídatelnosti rozhodnutí.
35. Krom právě uvedeného nedostatku žalobních tvrzení je řečená žalobní námitka rovněž směřována proti postupu Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje, tedy správního orgánu prvního stupně. Jak se podává z výše citovaného zákonného ustanovení, žalobní bod obecně tvoří žalobcem uváděné důvody, pro které má tento napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Napadenými výroky je zde pak třeba rozumět toliko napadené výroky druhostupňového rozhodnutí, neboť toliko tyto je žalobce legitimován napadat. Z žalobcovy argumentace stran postupu Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje ve věci jiných příslušníků však není patrné, z jakých důvodů by tento postup měl vést k nezákonnosti či nicotnosti výroků Policejního prezidenta obsažených v napadeném rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že řečená argumentace není žalobním bodem ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žádnou žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
37. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 15. listopadu 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu